

— Дванайсетъ безъ четвъртъ.

По улицата неочаквано се чуха стъпки. Любенъ Загоровъ се дръпна още повече отъ прозореца, но, скритъ задъ завесата, той погледна навънъ. Дворната врата изскърца и по стълбитѣ къмъ входа на кѣщата, се промъкна тихо една сѣнка.

— Сигурно е Здравевъ, пошепна Струмски.

— Или полицаи! съ присмѣхъ каза Михо.

Тримата се струпяха предпазливо на прозореца откъмъ двора, въ сѣщия мигъ въ ржката на всѣкиго блесна металътъ на пистолетъ. Ася Струмски изговори очудено:

— Жена ми!

Наистина, една женска фигура бѣше се изправила предъ входната врата. Чу се звънецъ.

Струмски бързо излѣзе. Презъ стѣклото на входната врата, той погледна жената преди да отвори, като че ли се боеше да не е сбъркалъ.

Жената остана за мигъ мълчалива и неподвижна, после, внезапно зарадвана, протегна ръце и увисна на врата на мъжа. Той заговори съ упрѣкъ, но всѣка негова дума криеше тревога и нѣжностъ.

— Защо дойде? По тоя часъ какъ посмѣ да тръгнешъ сама? Това е неблагоприятно. Нали знаешъ, каква е тая нощъ. Надя, ти ми създавашъ само безпокойствие.

Тя се притискаше до него и нѣжно го галѣше.

— Не се сърди. Искяхъ само още веднажъ да те видя. Не можахъ да изтрая. Нашата кѣща е толкова близо. Сега веднага ще си отида.